

Istuin pelkääjän paikan nahkapenkillä tummanpunaisen henkilöautomme madellessa pääkaupungin ruuhkaisen liikenteen seassa. Aurinko paistoi iloisesti lähes pilvettömältä taivaalta ja pinnoitti tummimmatkin sävyt häikäisevällä loisteella. Sää ei kuitenkaan vastannut vähääkään sisälläni vellovaa tunnemyrskyä, jota sillä hetkellä kävin läpi. Tuijotin hitaasti ohi lipuvia kauppojen ja liikkeiden julkisivuja kärsimättömänä jännityksen kipristellessä vatsassa. Miksi tässä piti kestää niin kauan, ja kaikista päivistä juuri tänään? Pidin suuni kuitenkin visusti kiinni, sillä ajattelin, ettei turhautumiseni ilmaiseminen ääneen saisi ympärillämme eteneviä kulkuneuvoja liikkumaan yhtään sen nopeammin. Sen sijaan tyydyin keskittämään katseeni ulkona nököttävistä rakennuksista auton tuulilasiin. Kun en enää kyennyt vain odottamaan ja istumaan toimeettomana aloillaan, kurotin takapenkille istuimien väliin jäävästä raosta. Käteni hapuili puhelinta, jonka olin pakannut pieneen laukkuun muiden hyödyllisten ja vähemmän hyödyllisten tavaroiden joukkoon. Suoristautuessani takaisin etupenkin selkänojaa vasten tunsin, kuinka auto kiihdytti vauhtia. Otin laukkuun ahdetun puhelimen esiin vilkaistessani ratissa istuvaa äitiä. ”Ei mene enää kauaa, kunnes olemme perillä”, hän sanoi kuin lukien ajatukseni. Hymyilin vastaukseksi ja käänsin silmäni puhelimen näyttöön. Elijah oli laittanut viestin minulle hetki sitten. ”Olen jo täällä perheeni kanssa. Ilmoita kun saavut perille, niin tulen sinua vastaan.” Hymyilin entistä leveämmin ja kirjoitin vastauksen, jonka jälkeen painoin läheta-painiketta. ”Selvä. Kai sinä jaksat vielä kierrellä laitteissa uudelleenkin?” Elijahin seuraava viesti tuli viipymättä. ”Totta kai! En ole käynyt vielä monessa, odotan sinua.” ”Nähdään pian!” Viimeisen viestin lähdettyä vatsani heitti ylimääräisen voltin ajatellessani pojan näkemistä alle varttitunnin kuluttua. Yhtäkkiä en halunnutkaan minuuttien kuluvan nopeasti. Äänettömästi toiveestani huolimatta saavuimme huvipuiston parkkipaikalle olettamaani nopeammin. Teimme kierroksen etsien vapaata paikkaa, mutta sellaisen puuttuessa päätimme pysäyttää auton tien reunaan. Katsoin sinistä taivaankantta kohti kurottautuvia vuoristoratoja ja sisäänkäynnin suuntaan verkkaisesti käveleviä ihmisjoukkoja, enkä heti kuullut äidin sanoja. Tajusin hänen kuitenkin puhuneen, sillä kääntyessäni hän katsoi minua ”Evie on taas matkannut Marsiin” -ilmeellä. ”Ai, mitä sanoit?” Äiti nauroi. ”Kysyin, että onko sinulla varmasti kaikki mukana?” Vaikka tiesin pakanneeni kaiken tarvitsemani laukkuun, tarkistin sen vielä äidin mieliksi. ”On, voit siis olla murehtimatta koko päivää sen takia”, sanoin itsekin nauraen. ”Hyvä on. Pidä hauskaa, ja muista ilmoittaa, kun haluat minun hakevan sinut.” Nyökkäsin ja työnsin oven auki. Sen paukahdettua vaimeasti kiinni heitin laukun olkaimesta olalleni, vilkutin äidille ja lähdin harppomaan asfaltin poikki sisäänkäynnille. Nousin leveät portaat ylös ja astelin portista sisään. Lyhyen kujan molemmin puolin huvipuistomaisemaa väritti erilaiset ja -kokoiset myyntikojut täynnä arpoja, onnenpyöriä, popcornia, jäätelöä ja vaikka mitä muuta. Jatkoin matkaani Aquariumin ja muutaman laitteen ohi infopisteelle, jonka jokaisen myyntiluukun eteen oli kerääntynyt ihmisiä. Etsin katseellani lyhyimmän jonon ja asetuin sen hännille odottamaan. Ostettuani lipun siirryin sivummalle kiinnittämään ranneketta käteeni, ja samalla vilkuilin ympärilleni. Ihmisiä ei ollut niin paljoa kuin olin ennalta odottanut, mutta saisimme siitä huolimatta jonottaa jonkun aikaa laitteesta riippumatta. Saadessani rannekkeen paikoilleen otin puhelimen hupparin taskusta, jonne olin sen aiemmin tunkenut, ja lähetin Elijahille hänen pyytämänsä viestin. ”Tulin äsken. Olen nyt lipunmyynnin luona, missä sinä olet?” Odottelin vastausta hetken, kunnes Elijah näki viestini ja kertoi sijaintinsa. Hän sanoi olevansa aivan huvipuiston toisella laidalla, joten sovimme tapaavamme puolimatassa. Sen enempää miettimättä lähdin kävelemään laitteista kantautuvien innokkaiden huutojen kaikuessa ympärilläni. Tunsin paikan läpikotaisin, joten minun ei tarvinnut käyttää aikaa pohtiakseni, missä Elijah oli tarkalleen sanonut olevansa – olisin käytännössä voinut kulkea vaikka side silmilläni, ja

olisin osannut perille. Suunnistaessani ihmisten keskellä epävarmuuteni katosi jäljettämiin, mutta jännitys sitä vastoin vain kasvoi. Yritin olla välittämättä siitä ja kohdistin keskittymiseni hengittämiseen, joka sai oloni hieman paremmaksi. Mutta vain hieman. Väistin vastaan juoksevien lasten rykelmää ja heidän perässään kiiruhtavaa naista, joka huusi vuoroin kenenkin nimeä saadakseen heidät hidastamaan. Lapset eivät tietenkään kuunnelleet rientäessään kohti kulman takana hämmöttävää hattarakojua, ja nainen sai juosta vielä hyvän matkaa säilyttääkseen näköyhteyden. Hymyilin näylle katsoessani heidän jälkeensä, ennen kuin käännyn jatkamaan kulkuani edellä kävelevien ihmisten jäljessä. Parin minuutin kuluttua saavuin vankalle, punaiseksi maalatulle puusillalle, joka oli rakennettu eräänlaisen vesilaitteen yläpuolelle. Kävelin reunalle ja kurkistin kaiteen yli juuri parahiksi näkemään, kuinka kiljuvia ihmisiä täynnä oleva pyöreä lautta oli ottanut oikeudekseen purjehtia kosken vietävänä kohti kalliolta valuvaa vesiputousta. Naurahdin itsekseni. Hurjakuru oli paras laite, mikäli halusi kastua perusteellisesti läpimäräksi. Katsellessani lautan menoa en ollut huomannut, että joku oli tullut taakseni. Tajusin sen vasta, kun tämä joku herätti huomioni koputtamalla kevyesti kädellään vasenta olkaani. Käännyn siihen suuntaan, missä luulin hänen olevan, mutta en nähnyt ketään. Kuullessani naurua oikealta puoleltani käännähdin silmiäni huvittuneena pyöräyttäen ympäri ja näin ruskeahiuksisen, sinisilmäisen pojan katsovan minua leveä virne kasvoillaan. "Terve vain sinullekin, Elijah", lausuin nauraen. "Et sitten keksinyt mitään muuta tapaa pilailta kustannuksellani." Elijah hymyili edelleen. "Terve. Ja valitettavasti en, sinun onneksesi." Pudistin päätäni hymyn ulottuessa korvasta korvaan. Vilkaisin virtaa alapuolellamme, jonka jälkeen nostin katseeni takaisin poikaan. "Kiva nähdä sinua taas", sanoin tuntien itseni yhtäkkiä todella ujoksi. Elijah ei näyttänyt huomaavan mitään. "Niin sinuakin." Äskeinen tunne ei jättänyt minua rauhaan katsoessani pojan sinisiin silmiin, jotka näyttivät säihkyvän varjoisesta paikasta huolimatta. Ryhdistäydy, komensin itseäni. "Oletko ollut täällä jo kauan?" onnistuin takeltelemaan. Puhekykyni ei nähtävästi suostunut yhteistyöhön. "Tulimme...", Elijah vilkaisi rannekelloaan, "noh, suunnilleen keskipäivän aikoihin, en muista tarkkaa kellonaikaa. Toisin sanottuna siis muutaman tunnin." Hän katsahti minuun ja ilmeeni nähdessään kiirehti lisäämään: "Mutta en tosiaan ole käynyt monessakaan laitteessa, olen pääasiassa vain roikkunut perheeni mukana." "Selvä, mutta sano sitten, jos et halua tai jaksa enää kierrellä missään", minä pyysin. "Ei minua haittaa yhtään", Elijah vakuutteli. "Minusta on vain hauskaa käydä laitteissa useampaan kertaan." Hymyilin. "Sama täällä." Poika katsoi ympärilleen ja sitten taas minua. "Mihin haluaisit mennä ensin?" Pohdin vastausta hetken. "Minulle ei ole väliä, mutta ehkei ihan ensimmäiseksi kannata mennä mihinkään, missä kastumisvaara on suuri", sanoin nyökäten merkitsevästi Hurjakurun sisäänkäynnin suuntaan. "Kyllähän täällä kuivuu nopeasti, mutta jos aiomme heti sen jälkeen jatkaa kiertelyä..." Elijah naurahti. "Olet oikeassa. Käydään siinä sitten myöhemmin." Päätimme lyhyen keskustelun päätteeksi suunnata valtavan, ennen vesitornin virkaa toimittaneen rakennuksen sisällä olevaan Linnunrataan ja sieltä edelleen muihin sillä alueella sijaitseviin laitteisiin. Kävelymatkan varrella juttelimme kuluneesta kesälomasta ja yhdeksännestä vuosiluokasta, joka alkaisi vain muutaman päivän päästä. Sitä ajatellessani minua puistatti, vaikka yleisesti ottaen pidinkin koulunkäynnistä. Kävellessäni Elijahin vierellä tunsin äkillisesti oloni yllättävän kepeäksi, kuin olisin kävellyt pehmeiden pilvenhattaroiden päällä painottomassa tilassa. Vatsassa lepattavista perhosista johtuen en ollut aiemmin tiedostanut olotilaani sen syvällisemmin, mutta tajutessani sen todellisen laidan aistin, kuinka jännitys alkoi hiljalleen laantua ja poistua kehostani – hullultahan se kuulostaa, tiedetään, mutta nyt en enää niin voimakkaasti tuntenut olevani kuin pystyyn jähmettynyt rautakanki. Huvipuiston työntekijän vastaanotettua meidät ja koodinlukijan

varmistettua rannekkeemme kävelimme portaita ylös jättimäiseen rakennukseen. Käytävän viertä peittivät lasiset ikkunat ja eriskummalliset ohjelmistot, aivan kuin olisimme oikeasti olleet avaruusaluksen sisällä. Siellä oli jopa huomattavasti viileämpää kuin ulkoilmassa. Kiipesimme vielä yhdet portaat tasanteelle ja astuimme oviaukosta sisään. Etsimme metallisilla porteilla jonottavien ihmisten joukosta vapaata paikkaa, mutta niitä oli vain yksi, joten joutuisimme olemaan samassa vaunussa. Minulle se kylläkin sopi hyvin. Ahtauduimme muiden ohitse kolmanneksi viimeisen vaunun kohdalle odottamaan käynnissä olevan kierroksen loppumista. Kun vuoristoradan kyydissä olleet ihmiset nousivat paikoiltaan, portit avautuivat ja kävimme istumaan vaunuun. Otin Linnunradan virtuaalilasit käteeni penkiltä ja kiinnitin ne päähäni. ”Minkä näistä valitset?” kysyin tarkoittaen kolmea eri virtuaalitodellisuutta, jotka olivat valittavissa laseihin. Itse olin aina ottanut vain yhden tietyn niistä – siinä pääsi elämään pienen hetken liitovarjolennolla fantasiamaailmassa - ja päädyin siihen tälläkin kertaa. Elijahin ääni kuului vierestäni, kun hän vastasi valitsevansa saman virtuaalitodellisuuden kuin minäkin. Sitten kuulimme hälytystä vastaavan äänen edestämme ja vaunu lähti liikkeelle. Kierros kesti vain pari minuuttia, mutta siinä ajassa ehdin kiinnittää huomiota muuhunkin kuin silmieni edessä avautuvaan näköalaan vesiputouksista ja kivivyöryistä. Tiukassa mutkassa tunsin paksun hupparin läpi, kuinka Elijahin käsivarsi painautui vasten omaani. Tiesin hänenkin tunteneen kosketuksen, sillä hetken kuluttua hän suoristautui ja veti kätensä pois. Kuuluttajan äänen kajahtaessa kaiuttimista irrotin lasit päästäni ja laskin ne paikoilleen. Vilkaisin pojan suuntaan noustuani seisomaan, ja lähdimme ulos poistumistieksi merkityn käytävän kautta. Pidin portaiden alapuolella olevaa porttia auki perässäni tulevalle Elijahille, joka kiitti minua hymyillen. Kävelimme loivasti alas viettävää tietä pitkin ja sovimme samalla, missä kävisimme seuraavaksi. Innostuimme kiertelemään ympäri huvipuistoa niin keskittyneesti, että kumpikin meistä unohti ajantajun totaalisesti. Emme muistaneet edes vilkaista kelloa, joten tullessamme viimeisestä laitteesta ohi kulkevien ihmisten keskelle, alkava iltapäivä oli jo ehtinyt vierähtää muutamalla tunnilla eteenpäin. ”Hei, oletko jo käynyt kokeilemassa tuota?” Osoitin huvipuiston uusinta laitetta, Taigaa, jonka eteen pysähdyimme. Käännyin katsomaan Elijahia. ”Kävin siinä aamulla”, hän sanoi seuraten katseellaan vauhdilla etenevää vuoristorataa. ”Se oli paljon parempi kuin olin aluksi odottanut. Haluatko kokeilla sitä?” Vilkaisin häntä epäröivästi. Tiedän, olen vähän ennakkoluuloinen, mutta suoraan sanottuna en ollut erityisen innoissani ajatuksesta astua laitteeseen, josta minulla ei ollut minkäänlaista kokemusta tai tietoa etukäteen – hyvä on, tiesin sen olevan vuoristorata, mutta uskon sinun ymmärtäneen pointin. ”Tule vain”, Elijah kannusti nähtyään reaktion. Kun en vieläkään ollut hyppimässä riemusta hänen vierellään, poika lisäsi: ”Vannon, että se on sen arvoista.” Huokaisin muka alistuneena, mutta suostuin Elijahin ehdotukseen, hieman vastahakoisesti kylläkin. Seurasin häntä aitasokkeloon ja pujottelimme poikkeuksellisen pitkän jonon perälle. Voisin vielä perääntyä, sanoi ääni mielessäni. Kumosin ajatuksen heti sen ilmestyttyä pääkoppaani. En halunnut vaikuttaa pelkurilta, varsinkaan nyt kun olin jo lupautunut tulemaan mukaan. Ja mistä voisin tietää, millainen vuoristorata oikeasti oli, ellen kokeilisi? Viidentoista minuutin kuluttua edessämme kiemurteleva jono oli ehtinyt lyhentyä niin paljon, että pääsimme laitteeseen. Istuimme vierekkäisille paikoille, minä oikealle ja Elijah vasemmalle, ja laskimme yläpuolellamme olevat turvakaaret. Vilkaisin jännittyneenä Elijahia ja manasin suostumustani hiljaa. Tunsin korvani takaa karanneen hiussuortuvan kasvoillani ja kohotin käteni sipaistakseni sen takaisin. Elijah oli juuri laittanut turvakaarensa soljen kiinni, ja sormenpäämme osuivat yhteen. Nostin katseeni vain huomatakseni hänenkin tehneen samoin, ja ikuisuudelta tuntuvan hetken tuijotimme toisiamme. Sitten Elijah hymyili rohkaisevasti ja tarttui hellästi käteeni sulkien sormeni omiensa

lomaan. ”Jännittääkö?” Havahduin hänen kosketuksensa aikaansaamasta horroksesta ja virnistin – tai pikemminkin yritin saada kasvoilleni sen tapaista. ”Vähän.” Katsoin työntekijän pienen kopin suuntaan ja huomasin hänen asettuneen sisälle mikrofonin eteen. Kuulutuksen jälkeen sydämeni syke oli yltynyt lähes korvia huumaavaksi, ja pelkäsin sen työntyvän ulos rinnastani kuullessani mekaanisen äänen vaunun perältä. Sitten vaunuketju liikahti eteenpäin. Kätemme irtosivat toisistaan ja katseeni kiinnittyi edessämme avautuvaan rataan. Vauhti kiihtyi entisestään, ja jossain vaiheessa tajusin hämärästi puristavani kaaren muoviosaa. En kuitenkaan irrotanut käsiäni paikoiltaan. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka kauan olin istunut kyydissä, mutta loppumetreillä päästin keuhkoihini pakkautuneen ilman ulos ja huokaisin syvään. Olin selvinnyt siitä. Okei, ehkä vähän ylireagoin. Mutta olin silti tietyllä tapaa helpottunut noustessani istuimelta ja kävellessäni ihmisten joukossa uloskäynnille. Elijah tuli viereeni odotettuani häntä portin ulkopuolella. ”No, mitä pidit?” hän kysyi tutkien kasvojani. Katsahdin vuoristorataa ja käännysin sitten takaisin Elijahin puoleen. ”Ei se ollutkaan niin paha.” Ja sillä hetkellä tiesin sen olevan totta. Kaiken sen epäröinnin, jännityksen ja jonkinlaisen kauhun keskellä olin jopa nauttinut vuoristoradan vauhdista ja ennalta-arvaamattomuudesta. ”Hyvä, ettet saanut pysyviä traumoja siitä”, Elijah sanoi naurahtaen. ”En välttämättä olisi antanut itselleni anteeksi, sillä suostuttelin sinut mukaani.” Minäkin nauroin. ”Hyvä vain että suostuttelit, muuten seisoisin todennäköisesti vieläkin tässä pohtimassa, mistä olen jäänyt paitsi.” Suoristin melkein kyynärpäähäni noussutta huvipuistoranneketta ajatuksieni vaeltaessa äskeiseen. Kuulin vatsani ilmoittavan nälästä kurnivalla äänellä ja toivoin, ettei Elijah ollut huomannut sitä. Katsahtaessani häneen näin kuitenkin heti, ettei tämä ollut keskittynyt minuun tai ainakaan tyhjään vatsaani: poika luki jotakin puhelimestaan. ”Mitä nyt?” kysyin varovasti. Elijah nosti katseensa. ”Ei mitään tärkeää. Vanhempani vain jättivät viestin ja sanoivat jo lähtevänsä täältä pikkusiskoni kanssa, mutta minä saan viipyä ihan sulkemisaikaan asti, jos haluan. Ellei sinulla sitten ole mitään...?” ”Ei ole”, kiirehdin sanomaan ja hymyilin hänelle. Elijah vastasi hymyyni, ja pakotin katseeni irti hänen silmistään etsiäkseni kävelymatkan päässä olevan ravintolan tai kioskin. ”Onko sinullakin nälkä?” kysyin yhä katsellen ympärilläni. ”Arvaa vain”, Elijah sanoi seuraten katsettani. ”Mennään etsimään jokin hyvä paikka tästä läheltä.” Hortoilimme ihmisten joukossa jonkin aikaa ja eksyimme erään kioskin eteen, josta päätimme ostaa lämpimät toastit. Jäimme lähimpänä kassaa olevaan korkeaan pöytään syömään ja juttelemaan, kunnes sain idean seuraavasta laitteesta ja ahmimme loputkin eväistä. Sitten nousimme, ja harpoin vauhdilla edelleni ehtineen pojan perään. Raketin metalliaitojen väliin oli kerääntynyt vain muutama ihminen odottamaan vuoroaan, joten meidän ei tarvinnut jonottaa kauaa. Jätimme tavaramme portin viereiseen hyllyyn, kuten kaikilla muillakin laitekäynnillä, ja suuntasimme kahdelle oikeanpuoleiselle istuimelle. Kiinnitimme pehmeäpäällysteiset kaaret paikoilleen ja unohdettuani turvavyön ahdoin sen vyötäröni edestä Elijahin puoleiseen lukkoon. Heiluttelin jalkojani ilmassa ja muistin nauhattomat tennarini, jotka olivat jalassani. Kumarruin eteenpäin. Mustaa ja pinkinsävyistä. Ei tennareita – olin onneksi älynnyt laittaa jalkaani pitävämmät jalkineet. Samassa toiselta puolelta kuului suhahtava ääni, ja sekunnin murto-osan päästä laite ampaisi korkeuksiin. Olin kokemuksesta jo alkanut tottua Raketin äkilliseen lähtöön, mutta aina sen liikeradan ääripäässä tunsin saman nipistävän tunteen mahanpohjassani. Turvakaarten noustua ylös työnsin itseni käsieni avulla istuimen reunan yli. Elijahin johdolla kävimme hakemassa laukumme ja päästyämme ulkopuolelle lähdimme kiertelemään vielä muutamassa laitteessa. Kävellessämme loivaa alamäkeä näin sen viereen köysistä rakennetun vesilabyrintin, ja vilkaisin Elijahia ilkeästi. ”Muistanko oikein vai sanoitko aiemmin, että voimme kastella itsemme jossakin vaiheessa?” Elijah käännähti minuun päin ja tajuttuaan, mitä tarkoitin, hän

esitti tietämätöntä ja kohautti olkiaan. Hänen nykivät suupielensä kuitenkin paljastivat hänet. "En muista sanoneeni mitään sellaista." "Aiomme kuitenkin ennen pitkää mennä Hurjakuruun, joten voimme huoletta käydä tuossa tässä välissä", sanoin nauraen. Elijah kohotti toista kulmakarvaansa huvittuneena, mutta riisui reppunsa selästään ja asetti sen kuivalle paikalle odottamaan. Seurasin hänen esimerkkiään ja pujahdimme kyltin alta köysien keskelle. Peräkkäin kulkeminen osoittautui heti vähemmän toimivaksi ideaksi. Nauroin Elijahin loikkimiselle edessäni, kun poika yritti väistää vasemmalta suihkuavaa vettä. Minä taas välttelin kohdallani ryöppyävää vesiputkea, ja kaikessa toheloinnissa onnistuin liukastumaan märällä puulla ja olin törmätä suoraan Elijahin selkään. Sangen vaikuttavaa, Evie, ajattelin sarkastisesti suoristautuessani. Jatkaessamme hullunkurista etenemistämme Elijah astui yhtäkkisesti taaksepäin välttääkseen vesinoron maalitauluksi joutumisen. Hän liikahti kuitenkin silmänräpäyksen liian myöhään, ja roiskuva vesi kasteli hänen lisäksi myös minut. Elijah kääntyi nauraen katsomaan minua, ja sanaakaan vaihtamatta päätimme taittaa loppumatkan yksinkertaisesti kävelemällä vesisuihkujen läpi. Päästessämme pois sokkelosta molempien vaatteet olivat täynnä märkiä läikkiä, ja kengät lotisivat joka askeleella. Puristin liiallisen veden keskipitkistä hiuksista ja kävin hakemassa laukumme. "No?" kysyin ojentaessani reppun Elijahille. Hän vilkaisi minua. "Mitä no?" "Minne menemme seuraavaksi?" Elijah loi silmäyksen vaateisiimme. "Mietin, pitäisikö meidän käydä Hurjakurussa nyt, kun olemme jo valmiiksi märkiä." "Hmm, anna kun harkitsen asiaa", sanoin kiusallani ja olin ajattelevinani perusteellisesti jotakin käsi leuan alla. Hetken päästä annoin sen pudota takaisin alas. "Sovittu." Koska vaatteeni eivät olleet vielä kuivuneet, roikotin laukua kädestäni nostamatta sitä olalleni. Lähdimme tarpomaan kohti siltaa, jossa olimme päivällä tavanneet, ympäriltämme kuuluvien iloisten äänien säestämänä. Tällä kertaa matka taittui toista suuntaa hitaammin, sillä emme jutelleet yhtä paljon. Keskityin lähinnä tarkkailemaan muiden ihmisten kulkua ohitsemme, ja välillä vilkaisin vaivihkaa Elijahia. Kerran poika sattui katsomaan minua samaan aikaan, ja käänsin katseeni nopeasti pois toivoen, etten näyttänyt yhtä punertavalta kasvoistani kuin tunsin olevani. Tulimme laitteeseen johtavalle portille muutamaa hetkeä myöhemmin. Kiemurtelimme jälleen aitojen välistä ja toisin kuin aiempina kertoina, pääsimme suoraan sisään. Astuttuani tyhjään lauttaan heitin olkalaukun uloskäynnin suuntaan pylvään viereen ja istuin alas. Elijah tuli perässäni ja antoi reppunsa lentää samaisen pylvään kohdalle, jonka jälkeen hän asettui minua vastapäätä. Samassa lautta nytkähti liikkeelle, ja meinasin keikahtaa vinottain laidan yli. Tarrasin kiinni reunaan ja käännyn takaisin istumaan nojaten sitä vasten. Sitten sukelsimme tunnelin tapaiseen reitin kaartuessa vasemmalle, ja lautta alkoi pyöriä vaakasuuntaan keinahdellen virran mukana. Katsahdin Elijahia, joka vilkuili taakseen selkä menosuuntaan päin. Viileää vettä roiskahti jaloillemme, ja hetken kuluttua lautta ajelehti ulos päivänvaloon. Parin mutkan jälkeen huomasin kiviseinän yläpuolella pylvää, joihin tehdyistä rei'istä pulppusi vettä ohuina nauhoina. Suustani kuului matala kiljaisu, jonka jälkeen antauduin nauraen kasteltavaksi. Roiskeen seasta näin Elijahinkin nauravan hänen liukuessaan märkää penkkiä pitkin. Ravistelin vettä valuvia vaatteitani, kun lautta jatkoi pyörivää kulkuaan satunnaisesti seiniin tömähtäen ja kimmoten niistä takaisin reitilleen. Etenkin leveälahkeiset farkkuni olivat märkinä liimautuneet tiukasti kiinni ihoon, mutta en välittänyt siitä. Vilkaisin olkani yli, ja tällä kertaa erotin jotakin suurta ja ryöppyävää kulman takana. Vesiputous. Koskaan aiemmin lautta ei ollut suunnannut suoraan sen alle minun ollessani kyydissä. Tämäkään kerta ei tehnyt poikkeusta, mutta kiersimme sen reunan niin läheltä, että tunsin vaatteiden kastuvan viimeistään kuivaa kohtaa myöten. Työnsin olkapäille valahtaneita hiuksia pois silmiäni edestä vesiputouksen jäädessä taaksemme. Heilahdimme molemmat törmäyksen voimasta, kun lautta

osui toiseen hinaussillan viereisistä puutolpista. Katsoin liikkeelle lähtevää lautarakennelmaa, joka vetäisi meidät mukaansa ja alkoi kuljettaa lautaa hitaasti kohti lähtöpistettä. Nostin toisen jalkani istuimen reunalle ja nojasin leukani kämmenselkään. Katsahdin Elijahiin päin ja hymyilin tälle katseidemme kohdatessa. ”Taidat olla yhtä märkä kuin minäkin?” kysyin pojalta noustessamme lautasta puolen minuutin kuluttua. Eljahin käsi hakeutui hiuksiin tämän kävellessä laukkujemme luokse. Hän naurahti. ”Todennäköisesti kastuin vielä enemmänkin, tai siltä minusta ainakin tuntuu.” ”Onneksi vaatteet kuivuvat nopeasti tässä säässä, niin emme joudu kulkemaan koko loppuiltaa vesivanan jäädessä jälkeemme”, liioittelin hymy kasvoillani. Jatkoimme leikinlaskua vielä uloskäynnille asti, mutta sen edessä pysähdyin äkkiä. Naputin kosteaa otsaa kämmenelläni. Hitsin hitsin hitsin hitsi. Miksi en tajunnut tätä aiemmin? Eljah oli kääntynyt huomattuaan minun jäävän jälkeen. ”Miksi pysähdyit?” Nostin katseeni ja olin jo kertomassa kaiken, mutta jostain syystä aikeeni keskeytyi ja pohdin hetken, pitäisikö minun sittenkään mainita mieleeni muistuneesta asiasta hänelle. ”Tuota... muistin vain yhden jutun. Mutta ei se ole mitään tärkeää.” Jep, oikein arvattu. Oikeastihan se oli aika tärkeä asia, mutta en tosiaan halunnut vaivata sillä Eljahia. ”No, jos olet sitä mieltä...”, Eljah sanoi olkiaan kohauttaen, mutta katsoi minua kuin etsien jotakin merkkiä siitä, että valehtelin. ”Olen.” Vahvistin vastaustani nyökkäämällä sanojeni painoksi. Mielessäni kuitenkin rustasin aivojeni sisäiselle, tekemättömien asioiden listalle vielä yhden kohdan lisää: erään lukiovaihtoehdon tänään järjestetyn avoimien ovien päivän, jonka olin tyystin unohtanut. Ja sen oli tietenkin pitänyt päättyä puoli tuntia sitten. Annoin asian jäädä listan mukana mieleni perukoille. Tehty mikä tehty, aikamatkustus ei ollut vielä mahdollista, joten en olisi kuitenkaan voinut tehdä sille mitään. Ja uusia tilaisuuksia tulisi. Toivottavasti. Työnnettyäni ajatuksen pois päiväjärjestyksestä silmäni osuivat huvipuiston esiintymislavan ohjelmistoon, joka heilui hiljalleen tuulessa kauempana sijaitsevan kioskin seinällä. ”Näetkö tuon?” Eljah tuli viereeni, ja osoitin erilaisia aikatauluja täynnä olevaa julistetta. ”Hei, yksi bändi soittaa siellä tällä hetkellä.” Pojan silmät kirkastuivat. Minäkin olin huomannut tutun nimen esiintyjien joukossa. ”Voimme mennä kuuntelemaan sitä, jos haluat. Mitä sanot?” Eljah hymyili. ”Mennään vain.” Lähdimme talsimaan Estradille päin, ja ei aikaakaan, kun lavan takana parveileva ihmisjoukko pisti esiin kojujen takaa. Ostimme viereiseltä kioskilta jäätelöt, ja tötteröt käsissämme etsimme avoimen paikan yleisön joukosta. Ihmisten laulaessa bändin mukana seurasin solistin liikkumista kitaristin ja pianistin ympärillä. Välillä hän käveli lavan eteen ja kannusti kaikkia lyömään käsillään kappaleen rytmiin, mutta me emme tietenkään syömiseltämme kyenneet yhtymään taputtavaan yleisöön. Nautimme jäätelöt puhumattomuudessa, ja nielaistuani viimeisenkin palan vohvelista kaivoin puhelimeni laukusta. Kello näytti jo lähemmäs yhdeksää, ja huomasi äidin laittaneen viestin. Hän sanoi siinä tulevansa hakemaan minut kahdenkymmenen minuutin kuluttua, joten päätin katkaista minun ja Eljahin välillä vallitsevan hiljaisuuden. ”Minun täytyy pian lähteä, alkaa olla jo aika myöhä ja –” Raikuvat aplodit keskeyttivät lauseeni, ja katsoin Eljahia naurahtaen. Odotin äänen vaimentumista, ennen kuin jatkoin. ”Olin sanomassa, että minun pitäisi varmaan jo mennä, jos aion olla ajoissa kotona”, selitin hieman anteeksipyytävästi. Laitoin puhelimen takaisin laukkuun ja suoristin miltei käsivarrelleni valunutta olkahihnaa Eljahin vastatessa. ”Tulen mukaasi.” Vilkaisin lavalla soittavaa bändiä. ”Voit kyllä jäädä tännekin, jos haluat.” ”Ei minun tarvitse, saatan sinut mielelläni”, hän vakuutti hymyillen. ”Tietenkään, jos et halua, ei minun ole pakko...” ”Ei, en minä niin tarkoittanut.” Vastasin hänen hymyynsä. ”Tule vain mukaan.” Tunkeuduimme ihmisjoukon keskeltä vapauteen ja lähdimme kiertämään laitteiden ja kioskien muodostamaa aluetta päästäksemme sisään- ja uloskäynnille johtavalle tielle. Katselin jokaista ohittamaamme asiaa tarkkaan, kuin painaen ne mieleeni

seuraavaa huvipuistovierailua varten; enhän tiennyt, kuinka kauan sellaiseen kestäisi. Kuukausia? Vuosia? Hyvä on, todellisuudessa yritin paikata jälleen välillemme kohonneen äänettömyyden muurin, joka esti minua keksimästä mitään järkevää sanottavaa. Tyydyin vain ihaillemaan "maisemia", kunnes tulimme aamulla ylös kapuamieni portaiden yläpäähän. Käännyin Elijahin puoleen ja tunsin oloni äkisti hieman haikeaksi. En edes tiennyt, milloin näkisimme seuraavan kerran, vai näkisimmekö ollenkaan. Tai halusiko Elijah edes nähdä minua enää uudestaan. Pakotin sisälläni risteilevät ajatukset syrjään. Nyt ei ollut oikea aika miettiä sellaisia. "Kiitos. Tästä päivästä, ja kaikesta muustakin. Minulla oli hauskaa." Siinä oli kaikki, mitä sain sillä hetkellä sanotuksi. "Kiitos sinulle, olit mukavaa seuraa", Elijah sanoi hymyn hiipiessä hänen kasvoilleen. "Toivottavasti näemme joskus uudelleen." Viimeisen lauseen kohdalla tunsin hartioideni päälle kasaantuneen painon hellittävän. En ehkä sittenkään ollut ihan toivoton tapaus. Katsoessani Elijahin silmiin tiesin katuvani myöhemmin, jos nyt yksinkertaisesti lähtisin pois. En kuitenkaan osannut tehdä mitään, vaikka en halunnutkaan vain seisoa tapittaa pojan edessä. "Noh, minä lähden", sanoin ja vilkaisin parkkipaikan suuntaan, jossa näin äidin tutun auton odottamassa. Käänsin katseeni takaisin Elijahiin, ja niin pahalta kuin se tuntuikin, hyvästelin hänet muutamalla sanalla ja pojan vastatessa käännyin astelemaan porrasaskelmat alas vilkaisematta taakseni. En voinut tehdä niin. En nyt. Ehkä vielä joskus saisin tilaisuuden tunnustaa tunteeni. Mutta nyt en tekisi sitä. Odottaisin, kunnes olisin valmis. Ja sillä hetkellä tiesin, että joutuisin odottamaan vielä kauan, kauan aikaa. Enkä välttämättä vielä silloinkaan löytäisi sopivaa hetkeä. Voisin vain antaa ajan näyttää suunnan ja opastaa oikealle tielle. Ja kaikesta huolimatta erotin tuon tien päässä pienen valonpilkahduksen.